

Η ευσπλαχνία ελκύει το Θείο έλεος...

/ [Θαύματα και θαυμαστά γεγονότα](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Ένα πολύτιμο εισιτήριο εισόδου για τη Βασιλεία του Θεού είναι η αρετή της ευσπλαχνίας. Η ευσπλαχνία είναι ιδιαίτερα θεοφιλής αρετή, και ελκύει το Θείο έλεος γι αυτόν που την έχει. Ο ευσπλαχνικότερος Κύριος θέλει ο άνθρωπος, ο κάθε άνθρωπος, να Του μοιάσει. Να είναι ευαίσθητος στον πόνο του άλλου και στην ανάγκη του. Να συμπονάει τον συνάνθρωπό του, να συμπάσχει μαζί του, να είναι πρόθυμος να θυσιάσθει προκειμένου να τον ανακουφίσει. Να τον συγχωρεί, να τον δικαιολογεί, να μακροθυμεί μαζί του. Όλα αυτά είναι ευσπλαχνία, η βαθιά αγάπη που πηγάζει μέσα από το «είναι», μέσα από τα σπλάγχνα του ανθρώπου.

Την διάλεξε ο Κύριος, για να μας γνωστοποιήσει πως βάσει αυτής θα κρίνει τους ανθρώπους. Αν διαβάσει κανείς το άγιο Ευαγγέλιο της Κρίσεως, θα δει πως οι σπλαχνικοί θα ακούσουν το «δεύτε οι ευλογημένοι του Πατρός μου κληρονομήσατε την ητοιμασμένην υμίν βασιλείαν» (Ματθ. 25 : 34). Οι άσπλαγχνοι θα ακούσουν το «πορεύεσθε απ' έμοῦ οι κατηραμένοι εις το πυρ το αιώνιον...».

Όλες τις αρετές να έχει ένας άνθρωπος, αν δεν είναι εύσπλαγχνος, παράδεισο δεν μπορεί να ζήσει, γιατί ο παράδεισος είναι αγάπη. Ο άσπλαγχνος, που για μια ζωή

άμεινε σκληρός και απονεκρωμένος, μακριά από αυτό το θείο αίσθημα που πλησιάζει τον άνθρωπο στον Θεό όσο κανένα άλλο, τελικά καταστρέφει τα πνευματικά όργανα της αγάπης στην ψυχή του. Είναι σαν κάποιος να καταστρέφει με τον κακό τρόπο της ζωής του τους πνεύμονές του κι αυτοί τελικά δεν μπορούν να λειτουργήσουν. Και σ' ένα ωραίο και θαλερό δάσος με πολύ οξυγόνο να τον βάλλεις, εκείνος δεν μπορεί να το χαρεί, γιατί δεν μπορεί να αναπνεύσει!

Ο Κύριος μας Ιησούς Χριστός μας γνωστοποιεί μέσα στο άγιο Ευαγγέλιο την τραγική απώλεια δύο τέτοιων ψυχών στα πρόσωπα του άπληστου πλουσίου, που φρόντιζε να μαζεύει αγαθά μόνο για τον εαυτό του, αλλά και του άπονου πλουσίου, που άφηνε χρόνια και χρόνια στην πόρτα του τον φτωχό Λάζαρο πεινασμένο, άστεγο, πληγωμένο. Ποτέ δεν είχε κάνει μια κίνηση συμπαθείας γι αυτό το αξιολύπητο πλάσμα που σερνόταν δίπλα στα σκαλοπάτια του σπιτιού του. Το αποτέλεσμα; Έχασε τον παράδεισο! Δεν του επετράπη η είσοδος στη Βασιλεία του Θεού.

Τα θύματα όμως της ανθρώπινης ασπλαγχνίας, αν επιδείξουν καρτερία και ανεξικακία, τα δοξάζει ο Θεός και τους χαρίζει άπειρες φορές περισσότερη αγάπη από αυτήν που τους στέρησαν οι άνθρωποι. «Μακάριοι οι πεινώντες και διψώντες την δικαιοσύνην, ότι αυτοί χορτασθήσονται» (Ματθ. 5 : 6). Πεινασμένοι για δικαιοσύνη;

Πεινασμένοι για ψωμί;

Για φροντίδα;

Για αγάπη;

Για κατανόηση;

Απ' ό,τι κι αν είναι πεινασμένοι, στη Βασιλεία Του θα χορτάσουν.

Θα είναι «πρίγκηπες του ουρανού»!

Ας γνωρίσουμε λιγάκι μερικούς από αυτούς. Έζησαν μέσα στον εικοστό αιώνα όλοι. Στερήθηκαν, ταπεινώθηκαν, υπέφεραν από την ασπλαγχνία των ανθρώπων. Τώρα τους ανήκει ο μακαρισμός του Κυρίου.

Είναι υπαρκτά πρόσωπα. Τα γνωρίσαμε στην παιδική και νεανική μας ηλικία.

Ανήμερα Χριστούγεννα στις σκάλες του αγίου Νικολάου (Πάτρα)

Ανήμερα Χριστούγεννα στην Πάτρα πριν μερικά χρόνια. Οκαιρός, όπως τις περισσότερες φορές σ' αυτή τη μεγάλη γιορτή της χριστιανοσύνης ήταν παγερός κι έριχνε ψιλό - ψιλό χιονόνερο. Μια χριστιανή κοπέλα κατηφόριζε από τον δρόμο που περνάει από το πλάϊ του αρχαίου Ωδείου, προς το κάτω μέρος της πόλεως. Οδρόμος αυτός λίγο πιο κάτω συναντάει τον Ι. Ναό του αγίου Νικολάου και τις περίφημες σκάλες, οι οποίες ενώνουν την άνω πόλη με την κάτω. Εκεί ακριβώς, στο τελευταίο πλατύσκαλο, βλέπει μια γριούλα καθισμένη κατάχαμα να σιγοκλαίει. Φαινόταν να νιώθει τόσο δυστυχισμένη, που δεν την ένοιαζε ούτε το ότι βρεχόταν ούτε ότι έκανε κρύο. Όπως ήταν φυσικό, η κοπέλα την πλησίασε, έσκυψε από πάνω

της και τη ρώτησε γιατί κλαίει και κάθεται στα σκαλιά μες στη βροχή. Η γριούλα, αναθαρρεμένη από το στοργικό ενδιαφέρον, απάντησε ενώ τα δάκρυα εξακολουθούσαν να τρέχουν στα αποστεωμένα μάγουλά της:

-Παιδάκι μου! Τσακώθηκαν ο γυιός μου με τη νύφη μου και μ'έδιωξαν από το σπίτι! ... Αλλά..., συνέχισε, αν είναι να ζήσουν αγαπημένοι, ας πεθάνω εδώ, παιδί μου. Εγώ τη χόρτασα τη ζωή!

Ανήμερα Χριστούγεννα! Ποιός θα το πίστευε; Κι όμως, έτσι έγινε ακριβώς. Δεν είναι το παραμύθι του Άντερσεν «Το κοριτσάκι με τα σπέρτα». Είναι ένα γεγονός μιας απίστευτης ασπλαγχνίας. Τα ήμερα ματάκια της γερόνισσας και τα ανεξίκακα λόγια της αποδείκνυαν την αθωότητά της. Δεν φαινόταν να είναι ο άνθρωπος της οργής και της κακίας, που δημιουργεί προβλήματα. Απλώς πλήρωνε εκείνη ξένες αμαρτίες αδιαμαρτύρητα. Μόνο έκλαιγε, έκλαιγε και οι σταγόνες της βροχής αναμειγνύονταν με τα δάκρυά της.

Τι απέγινε η γριούλα; Δόξα τω Θεώ που η Πάτρα μέχρι πρότινος διέθετε πτωχοκομείο. Εκεί η γιαγιά μαζί με άλλες γιαγιάδες και παπούδες κοιτάνε – οι περισσότερο μάταια – προς την πόρτα, μήπως φανεί κάποιος ή κάποια απ'αυτούς που κράτησαν στην αγκαλιά τους, τους τάϊσαν, τους νανούρισαν, ξενύχτησαν στην αρρώστια τους, ξοδεύτηκαν και στερήθηκαν για να τους προικίσουν και να τους σπουδάσουν!

Να μην είναι, λοιπόν, η ασπλαγχνία μία από τις πιο σοβαρές κακίες που εμποδίζει την ψυχή του ανθρώπου να μπει στη Βασιλεία του Θεού, στον παράδεισο της αγάπης.

Από το βιβλίο «Νεώτερα Θαύματα της Παναγίας στη Βαρνάκοβα & Ιστορίες για την Αιωνιότητα»

Πηγή: askitikon.eu